

οὐδέποτε τραυματισθῇ ὁ Ἴπποπόταμος ὁρμᾷ νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς τῶν βάτων καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ ὕδατα, σύρει δὲ μεθ' ἑαυτοῦ πάντα τὰ εἰς τὸ σῶμά του ἐμπεπηγμένα ὄπλα· ὁ κώδων ὡς ἐλαφρὸς ἐπιπλέει τοῦ ὕδατος καὶ δεικνύει εἰς τὸν θηρευτὴν τὴν διεύθυνσίν του, ὅστις παρατηρεῖ ποῦ θὰ ἐξέλθῃ.

Ὅποταν ὁ Ἴπποπόταμος προσβληθῇ μετ' ἐπιτυχίας καὶ εἰσδύσῃ ἐντὸς τῶν ὑδάτων, σπεύδουσιν οἱ θηρευταὶ εἰς τὰ πλοιάρια των καὶ ἀκολουθοῦσιν ἡσύχως τὸν ἐπιπλέοντα ξύλινον κώδωνα εἰς τὸν ὁποῖον προσθέτουσι μακρὸν σχοινίον καὶ μετὰ ταῦτα εἰσέρχονται ἐντὸς μεγάλης λέμβου, ἣτις συμπράττει τὰ μέγιστα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ των. Ἐκ τῆς λέμβου ἔλκουσι τὸν Ἴπποπόταμον διὰ τοῦ σχοινίου πρὸς ἑαυτοὺς, οὗτος δὲ ἕνεκα τῆς ἀγκυρίδος αἰσθάνεται πόνους οἵτινες αὐξάνουσι τὴν λύσσαν του. Ἐπὶ τέλους ἐλκόμενος πλησιάζει πρὸς τὴν λέμβον καὶ ἅμα ἰδὼν αὐτὴν ἀμέσως ζητεῖ νὰ εἰσπηδήσῃ, ἀλλ' οἱ θηρευταί, ἄνδρες ἐπιτήδαιοι, ρίπτουσιν ἔτι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ των πέντε ἢ ἕξ ἄρπας καὶ λόγχας· ἅμα δὲ πλησιάσῃ ὀλοτελῶς τὴν λέμβον, ἔχουσι σιδηροὺς μοχλοὺς, δι' ὧν κτυπῶσι τὴν κεφαλὴν του καὶ οὕτως φονεύεται. Μετὰ ταῦτα ἐκδέρνεται καὶ κόπτεται εἰς τεμάχια ζυγίζοντα ὑπὲρ τὰς 20 ὀκάδας, ἐπειδὴ ὑπὸ πολλῶν ἀναφέρεται ὅτι εἰς εὐτραφῆς καὶ ἡλικιωμένος Ἴπποπόταμος δύναται νὰ ζυγίσῃ ὅσον τέσσαρας ἢ πέντε βόας.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Γ. Ν. ΠΙΛΑΒΙΟΣ.

ANON.

Λέγουσιν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἀπουσία· Ὁχι· ἡ ἀπουσία εἶναι θάνατος.

Ταξειδίον εἶναι τὸ ἀναγενναῖσθαι καὶ ἀποθνήσκειν καθ' ἑκάστην στιγμὴν.

V. Hugo.

Μωρὸς καὶ ἄφρων, ὅστις ἰδιώτης ὢν, τοὺς ἰσχυροὺς εὐεργετεῖ καὶ βασιλεῖς. Τὸ στήριγμά του εὐλογεῖ εὐγνωμονῶν ὁ ἀσθενής, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ βάρος του ὁ ἰσχυρὸς συντρίβει βλασφημῶν αὐτό.

Αἱ ἀναμνήσεις εἶναι βᾶκτρον γάρατος, ὡς αἱ ἐλπίδες πτέρυξ τῆς νεότητος.

Δ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Ὅταν ἐντὸς μας ἡ χαρὰ ἢ λύπη ἐκχυλίσῃ, λαλεῖ τις μὴ παρατηρῶν πρὸς τίνα θὰ λήσῃ.

Α. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

Ἡ εὐαισθησία εἶναι δῶρον τῆς φύσεως, ὡς ὁ ἐγωϊσμός ἐλάττωμα τῆς καρδίας.

Ὅταν ὁ ἔρως ᾔηται ἀληθὴς ἡ καρδία εἶναι φλύαρος.

Paul de Kock.

Τὸ ἥμισυ τῆς ἀρετῆς ἀφαιρεῖ ὁ εὐρεῖς ὁ φθαλμοὺς ἔχων Ζεὺς ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἐκείνον, ὃν καταλαμβάνει ἡμέρα δουλείας.

Ἀτοπον εἶναι τὸ νὰ κακοποιῶσιν οἱ πολλοὶ ἓνα.

ΟΜΗΡΟΣ.

Εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ χρόνος, καθὼς τ' ἄνθ' εἰς [τὸν λειμῶνα,
τ' ἄστρο φέει καὶ μαραίνει,
καὶ τῆς φύσεως ὑφαίνει μία χεὶρ του τὸν [χιτῶνα
ἄλλη δὲ τὸν ἀποξάίνει.

Π. ΣΟΥΓΙΣΟΣ.